

ter Mælkens erfaringsmæssig bekræftede Farlighed som Smittefører fra lægelig Side lægges den største Vægt. Naar der til Bestemmelsen er føjet en Forskrift om fuldstændig Erstatning for det ved Salgsforbudet eller de for Salget fastsatte Indskrænkninger forvoldte Tab, vil Paragraffens Indhold formentlig heller ikke kunne vække nogen Betænkelighed.

Til § 19.

(Hidtil § 15.)

Det er her foreslaaet tilføjet, at den behandelende Læges eller Epidemilægens Attest for Skolebørns Smittefrihed skal udstedes uden Betaling.

Til § 20.

(Hidtil § 16.)

I denne Paragrafs første Punktum er det foreslaaet tilføjet, hvad der i øvrigt efter Lovens § 19, jfr. nærværende Lovforslags § 10, tør anses som en Selvfølge, at Desinfektionerne skulle foregaa paa regulativmæssig Maade. Paragraffens hidtilværende 2det Punktum er ubeladt som overflødigt efter Lovforslagets § 23.

Til § 22.

(Hidtil § 18.)

Der er her foreslaaet en Tidsfrist af 3 Uger efter den offentlige Behandlings Ophør for Stads- eller Distriktslægens Indsendelse til Hystitus af Beretningen om Sygdommen.

Til § 23.

(Ny Paragraf.)

Med Hensyn til den i denne Paragraf indeholdte Hjemmel for visse af de mest paa-trængende Foranstaltninger's Udførelse ogsaa udenfor Tilfælde af offentlig Behandling kan i det Hele henvises til det i Indledningen til disse Bemærkninger udtalte.

Til § 24.

(Hidtil § 20.)

De i denne Paragraf indeholdte Bestemmelser høre til dem, i hvilke det efter de indvundne Erfaringer har været særlig nødvendigt at indføre visse Forandringer. For Epidemilægernes Vedkommende har det saaledes ikke kunnet nægtes, at den hidtilværende Beregningsmaade af deres Vederlag i saadanne Tilfælde, hvor der paa samme Rejse er aflagt en Række Besøg, og endnu mere, hvor der i samme Husstand har været et større Antal Patienter at tilse, har givet et for Lægen uforholdsmæssig gunstigt Resultat, ligesom der hidtil har været savnet en Bestemmelse, der hjemler en naturlig Forskel i Betalingen for det første og de senere Besøg i samme Husstand. Paa den anden Side have forskellige, jævnlige ret byrdefulde og langvarige Forretninger, der ikke vare Sygebesøg, været ubetalte, og der har i samme By ikke været taget Hensyn til de Afstande, som Lægen har havt at tilbagelægge. Samtidig med, at de hidtil nævnte Ubilligheder ved det foreliggende Forslag til Paragraffens Affattelse ere afbødede, er der foreslaaet saadanne Bestemmelser for flere succesive Besøg i samme Husstand indenfor 2,000 Alen og flere samtidige Besøg paa en Rejse udover 2,000 Alen samt for samtidigt Tilsyn med flere Patienter i samme Husstand eller i Sygehuse, Stiftelser osv., at Betalingen formentlig i alle Tilfælde vil blive rimelig og forsvarelig.

Hvad Hystici angaar, er der derimod hidtil ikke ydet disse et Vederlag, der staar i Forhold til det betydelige Skaar i deres private Erhverv, som deres hyppige Fraværelse i Anledning af Epidemier nødvendigvis medfører. I disse Embedsmænds Vilkaar er der søgt indført en Forbedring derved, at der tillægges dem Betaling for enhver Epidemirejse som for et Sygebesøg, at Grænsen for de Rejser, der ved Betalingen komme i Betragtning, nedsættes fra $\frac{1}{4}$ Mil til 2,000 Alen, samt at Ket til Diæter indtræder, selv om Rejsen ikke medtager over 6 Timer.

Under Hensyn til, at 2,000 Alen herefter for Lægerne i alle Tilfælde bliver den afgørende Grænse for en Rejse, er det fundet naturligt at fastholde samme Grænse for Over sundhedskommissionens og Sundhedskommissionens øvrige Medlemmer.

Da nærværende Paragrafs Indhold derhos delvis ikke blot er anvendeligt i Tilfælde af offentlig Behandling, er det